

Dvogrbi veljblod (kamela).

Dvogrbi veljblod (*Camélus bactriánus*) je prava spaka med čveteronogimi živalmi. Od jednogrbelega veljbloda (glej „Vrtec“ od 1871. l., stran 60) se razlikuje posebno s tem, da ima na hrbtu dve grbi, da je bolj štramast ter ima gostejšo in daljšo dlako. Kakor je jednogrbi veljblod ustvarjen le za vroče peščene puščave, takisto služi dvogrbi le národom na hladnih in visocih planôtah v zadnji Aziji. Mongoli, Kalmuki, Tartari in Kinzi bi skoraj ne mogli živeti brez

te koristne živali, ki jim po neudelanih potih po leti in po zimi prenaša vso kupčijsko blago med Kino in Rusijo. Kalmuk s svojo rodovino se klati po stepah in veljblod mu daje vse, česar potrebuje v življenje. Dvogrbi veljblod živi v hladnejših deželah in mu tudi sneg ne škoduje. Zato so užé pred 200 leti z dobrim uspehom udomačili dvogrbelega veljbloda na Laškem blizu mesta Pize, in veljblodi, ki je vidimo véasih tudi pri nas, so večjidel iz Laškega. Tudi na Španskem se dvogrbi veljblod dobro počuti in pred nekoliko leti so poskušali to žival v severnej Ameriki udomaćiti, kjer se od reke Misisipi tja do velikega ali tihega morja razprostirajo velike pustinje. Skušnja je obveljala popolnoma, in pozneje so jo preselili tudi v gorato južno Ameriko in na otok Kuba.

(Iz „Domače in tuje živali.“)

Maj, dragoljubec in dišeča perla.

(Obraz iz naráve.)

Pomlad mila
Odklenila
Svoj veseli nam je raj;
Cvetje klije,
Radost sije,
Zelení že vrt in gaj.

Zdaj le hiti
Vence víti,
O mladina! zdaj je čas.
Dan zbegujo,
Cvet vsahuje,
Kmalu mine rožni kras.

Zraven tudi
Ne zamudi,
Poiskati dušni sad!
Pomlad ide
Zopet pride, —
Čas mladost' je le enkrat!

(A. Praprotník.)

Takó so peli otroci in se v dolgej vrsti pomikali iz mesta v prosto naravo. Pred njimi je stopal krepèk deček z zastavo v roci, ki je ponosno vihrala v zraku, kakor bi čutila, da je ta dan — dan praznovanja, dan obènega veselja. Ko je prenehalo petje, ropotal je otročji boben, in vmes je bilo slišati veselo vriskanje otrok! Vsem je sijala radost iz očí, na mladih licih jim je odsevalo notranje veselje, — veselje pomladansko. — Došli so pod zelen hribec, kamor so bili namenjeni. Tú so se ustavili. Srečno veselje, zlati mir se je prelival iz pomladanske prirode v otročja srca. Krdece se je razkropilo po cvetočej livadi: jedni so trgali cvetíce in je vili v vence, drugi so skakali